

MISZTÉRIUMOK

Gősi Vali

Misztériumok

Borítóterv és illusztráció:
Vehofsics Erzsébet
Molnár György
Marácz-Gősi Mira

Szerkesztette:
Könyves Tóth Enikő
Gősi Vali

© Gősi Vali 2017.

Nyomdai munkák:
Palatia Nyomda és Kiadó Kft.

Tördelte:
Mesics Róbert

ISBN 978-963-7692-93-2

Köszönet a kötet megjelenéséért támogatóimnak:

- családomnak
- barátaimnak
- irodalmi alkotó közösségeknek
- a Palatia Nyomda és Kiadó Kft munkatársainak

Ajánlom szeretettel férjemnek;
társamnak a végeérhetetlen úton

„Nagy éjeken szeretnék szólni:
Nem, nem bírok tovább bilincset,
Nem, nem bírok tovább titkolni
Ennyi világot, ennyi kincset.
Világrontó nyilatkozásnak
Égből lopott lángjától égek!...
...S miket leírok, elpanaszlok -
Csak szóba ömlő semmiségek!”
(Ady Endre: Misztérium)

A kereső

**Talán nem volna szabad
mélyebb körökbe merülni*

a rejtély megpillantása már másik dimenzió
és evilági halandó a közelébe sem érhet
mert a Nagy Titok éget
csak a földi életből eltávozott
kiváltságosoknak nyitott
akik bebocsáttatást nyerhettek
a fénykapun túlra

Istennek velünk
– akik még itt e homályban menetelünk
s lámpásunk bizonytalanul remegő földi fény –
valami terve van ezért térít el a kísértéstől
hogyan átlépünk a Kapun
ahonnét különös erő tereli vissza
a mélyebb körökbe
túl korán merülőit

bár gyéresebb fényben
de életet kínál a túlélés helyett
láttatva a pokol sötétjét
megvillantva a menny fényeit is
már e földi létben
jót is kínál de megmutatja
az elviselhetetlent;
a majdnem-kínhalált

élni és halni is tanít
hogyan ne csak túléljünk
élni tanuljunk végre már
fogadjuk el amit a sors kínál
ha bőven kapunk osszuk szét
a szükségét szenvedők között
hogyan bizton átléphessünk majd
a Titkok Kapuján

** Tornai József: A fa is termi gyümölcsseit*

A mindenség rejtelsei

„ragyogó volt
a kora-nyár is pompás színeket öltött
a földi és égi világ fényárban úsztak
a fenséges kékek”

Tavaszmom

Nézem a tájat
a rügyeket bontó
leveleket ringató fákat
a tavasz elé térdelek
ég felé küldöm hálaimám
hogyan megélhetem
e rejtelmes feltámadását még
a világnak amint lágyan rám hullatja
fátyolát az alkony-ég
elsimítva gyűrött
magányomat.

A felhők mögül
halk vigasszal
int búcsút a nap;
megvirrad holnap is
arcom e biztatásra felderül
– még velem lélegzik március –
de a mosoly mögött könny fakad;
bennem él minden hiány
azokért szól a fohász
kiket elérhetetlen távlatokban őriz
a messzeség és ma is talány
hogyan öröklét vár ott vagy
mindent megsemmisítő
halál

Újhold

A hegy ormán ritkás köd lebeg,
torkomat hűs szél kaparja,
egy kis fát könnyedén megcibál,
riadt madárka fakad dalra.

A közeli bokron ott csacsog,
válaszra hangol a párja,
táncol az újhold az ág hegyén,
s egy pattanó bimbó is járja.

A lányok kontya is meglazul,
mosolyuk gyengéd vágy, óhaj,
selymes hajukon illat ül,
halk szavuk szemérmes sóhaj.

Fenséges májusom

– nővéremnek –

valami ismerős édes illattal
bódított el az álom
anyám arca villant egy dúsvirágú
hamvas orgonaágon
eljöttek sorra mind
mosolyuk átragyogott a félhomályon
fölsejlett a legpompásabb május;
a ház a kert a hajnal-szerenád
a zöld-fodró fenséges fákon
beszökő törékeny sugáron
földerült apám szép mosolya is
ébredésig fényében fürödtem

Fénytörések

újra és újra rád csodálkozom
ha átszelve az éjsötét eget
megérkezel és megint hallhatom
a hangodat míg álmodom veled
egy ringatózó ősi dallamon
mint napmeleg tar jegenyesoron
találkozásunk új reményt terem
árad a fény fáradt arcodon
lebegünk a valóság felett
tenyeredhez bújjik homlokom
átkarollak csöndünk végtelen
e végeérhetetlen hajnalon

Túlélés

ez is egy átlagos nap csupán
télvégi gyakorlat a túlélésre
mikor néhány kiüresedett
immunhiányos délutánon
átvillan a tavasz és egy régi nyár
emléke elsimítja a gyűrött gondokat
mint tengeri alga arcunk ráncait
és a halvány napsugár egy félszeg
mosolyt is engedélyez talán
a táj fehérre fagyott homlokán

Valószerűtlen

magasztos volt
az a régi aranyba öltözött ősz is
csodáltuk az első korai hóesésig
míg az álmában tisztuló fehér világ
megálmodta és életre hívta a
a pazar színekben születő új tavaszt
együtt élhettük át a megújulást

ragyogó volt
a kora-nyár is pompás színeket öltött
a földi és égi világ fényárban úsztak
a fenséges kékek
nem sejtettük
hogyan utoljára hódolsz
a tenger türkizének
azon a verőfényes szombaton amikor
elragadt a mindent elsöprő végzet

valószerűtlen lett
mára a földi élet fennkölt varázsa
fagyos avarban roppanunk át dermesztő
vad telekbe álmunk éjjelente megrázó
rémálmok sora a tavasz káprázatos illata
hazug ígézet komor és zord a tenger
a horizont sápadt kékje
rozsdaszín könnyet szítál a nyár
azúr színére

Jajongó terhem

Belélegeztem könnyedén
mi itt köröz még mint a vér
az erek útján de oly sovány
az itt felejtett boldogság;
áldott mosolyod s hangodat
csak néha hozza a pirkadat
apró kavicson moccanik'
kúszik az emlék s eltűnik
észrevétlenül elsiet
jajongó terhem ki érti meg?

Angyalarcú

Nem tudom,
hogy merre jár a Drága;
a fényben él, és öröklét rejti el,
a mulandóság zárja-e magába,
vagy a mennyből most is rám figyel?

Nem tudom,
hogy merre akadt dolga,
énekel-e angyaléneket,
mond-e imát másokért, mint régen,
szegény szíve fáj-e, mint nekem?

Nem tudom,
hogy hol rejtőzik, merre,
édes hangját leplezi a csend,
ó, ha újra feltűnne az arca,
gyöngyházfényben ragyogna a perc.

Végtelen imák

a tengert és a folyókat is csak nézni szerettem mindig a parton ülve hallgatni a csendet a víz dalát a hullámok ringatózó sóhaját bámulni ahogy az ég a vízre hajol s a horizonton szikrázón születik az új nap vagy a parton ülve búcsúztatni a bíbor palástban eltűnő csodát becsukott szemmel remélni hogy a körforgás a végtelenség titkát rejtegeti... vágyini hogy a rejtelem mégis feltárul egyszer és majd különös kegyelem részeseként hálát érzek azért hogy egyetlen fiú-magzatom áldozhatott szerelmének a tengernek élete utolsó pillanatáig hogy aztán áldozatul örökre magához emelje őt...bár megtudnám mit érzett „akkor” bár jönne egy álombéli üzenet legalább hogy boldog volt abban az utolsó végzetes pillanatban is... *végtelenül* boldog...

– mik vagyunk mi neked Uram – kérdezem gyakran de nincs felelet...alázattal köszönöm mégis fájdalmas léteimet könyörgök és imádkozom hogy szeress Nagy Úr de ne az én testemet ne a tűnő anyagot szeresd amely semmit sem ér... szeresd akiket szerelemben életre hívtam akik közül egyik már a tökéletes létben bolyong úszik feléd a mindenség áradatában fohászkodom hozzád Uram de vajon meghallod-e esengő imáimat mi mást tehetnék e félelmetes rejtelemben erősítem hitem hátha ezzel is tehetek valamit *talán jó úton járok akkor is ha esengő imáimon kívül már semmi egyébre nincs erőm...*

Alkony a zöld szigeten

Mint óriásra nőtt, földre szállt angyalok,
korallszirtek ágaskodnak a hallgatag partokon,
árnyékot vetnek a mélykék áramlásra, és a megbékélt hullámok
szenvedéllyel ringatva ölelik-mossák a misztikus szikla-angyalok
fenséges testét.

A néptelen, sárga fövényen még izzik a napimádók
égő testének nyomán lecsorgott délutáni vágy,
magányos sirály jár-kel, ízlelgeti a szerelmesek
múlékony, kéjes illatát.

Bágyadtan hajol a partra az est, kései komphajó fénye hasít rést
a néma víztükörre, lámpásként kísérik kigyúló csillagok.
Eszembe jutnak a szelíd, otthoni fények, a konduló estharang,
mint rejtélyes ígézet, és hálaimát suttogok,
amiért élek, s hogy itt vagyok...

A hűs tengeri szélben megborzong a lélek...
Elkelne egy vékony kabát, ahogy elkél már otthon is,
a messzi bérház udvarán; ahol másként múlnak
a nyárvégi nappalok és esték, mint ezen a sejtelmes,
zöld szigeten.
Ott zord kalitban él sok ember, s a boldogságmadárral
csak álmaikban szállnak olykor messzire.

– *Zakynthos, 2016. 09. 29.* –

Már nem álmodom

Ha biztatnál, ha bátorítanál,
mert néha nagyon félek,
ha éreznéd, hogy rettenet
nélküled az élet...
hiába sírok érted,
a könnyek egyre mélyebb űrt vájnak
a létezés keservén.

Mégis,
mintha egy kórus dalolna
néha valahol
– angyalok talán –
valaki imát mormol halkán:
Istenem, segíts, ne vesszek el
a fájdalomban!

Már nem álmodom,
az álom messze elkerül,
talán, mert valahol,
láthatatlanul,
ott van a legszebb biztató;
valaki felrajzolta az égre.

Hiába nyúlok érte,
egy felhő takarja éppen,
de köröttem szól a gyönyörű ének:
örökké élhetsz,
csak ne vedd el önmagad!
Ne félj! Árva nem marad,
aki szeretni képes!

Szavak

Feleslegesek a nagy szavak,
végül úgyis a csend marad.
A némaságból ha feldereng
a fényes ég – a régi kék –
átragyog a pillanat, és visszatér
egy régi hang.

Nem kellene a nagy szavak,
csak tiszták, szépek, igazak.
S ha néhányat a világ befogad,
didergő, szerény, halk szavad
örökkön szóló
hang marad.

Július

Mámorító ez a tiszta lég!
Valami szédült fényözön
árad az ébredő város fölött;
vérző narancs és borostyánsárga,
mint szerelmesek vágyódó szája,
borzongva összeér,
a csillagközi térben
egymásba olvad zöld, fehér,
villan a delejes óarany,
s a szantálvörös hajnal-ég
a mindenségen átragyog,
és a szédült csillagok,
mint tévelygő démonok,
hajlongva táncolnak tovább,
míg a sok vidám,
csillámos fényruhán,
mint milliárd drágakő,
átragyog buján
a nyár.

Égi ölelésben

*„Az vagy nekem, mi testnek a kenyér,”
szomjazó szívem éltető forrása,
eláraszt ez a mámoros szenvedély,
napfény vagy; harmatos ég ragyogása!
Álmomban is hívlak; fényárban látlak,
maradsz a végtelen tündöklés nekem,
fénytestű lényként holtamban is várlak,
szolgállak időtlen, örök kedvesem!
Dajkállak, mint anya édes gyermekét,
magasztos mosoly dédelgeti lelkem,
nem kell más, ha a menny édes ételét
nekem áldozod; majd megosztom veled!
Hallatlan kincs vagy, mindenem, e létben,
végeérhetetlen égi ölelésben!

*Evokáció: *Shakespeare, LXXV* -

Shakespeare

LXXV

Az vagy nekem, mint testnek a kenyér
S tavaszi zápor fűszere a földnek;
Lelkem miattad örök harcban él,
Mint fösvény, kit pénze gondja öl meg;
Csupa fény és boldogság büszke elmém,
Majd fél: az idő ellop, eltemet;
Csak az enyém légy, néha azt szeretném,
Majd, hogy a világ lássa kincsemet;
Arcod varázsa csordultig betölt
S egy pillantásodért is sorvadok;
Nincs más, nem is akarok más gyönyört,
Csak amit tőled kaptam s még kapok.
Koldus-szegény királyi gazdagon,
Részeg vagyok és mindig szomjazom.

Ford.: Szabó Lőrinc

mégis

és mégis
ma is
eltölt a büszkeség és hála
micsoda összhang volt a szavakban
mikor könnyedén kértél
maradjak nálad egy éjszakára
akkor még
meghittség simult
a Pillanatba
kék volt a csendünk
használt a tavaszra
és a kora-nyár illatára

és mégis
ma is – micsoda különbség! –
még eltölt a büszkeség és hála
de néha átsírom értünk az éjszakákat
próbálom elűzni a megsebzett vágyat
a házból ahol átlényegült a csend

*a színek mára
kihunytak utánad
ez már a nem titkolt bánat
a jégmadár
dermedt akarása*

Ökörnyálon ring az álmunk

Kövér könnycseppekkel
búcsúzik a nyár,
édes hasznát hátrahagyva
áldozza magát,
sápadt fénnel felkínálja
minden aranyát.

Áfonya-kék álmainkat
kuszálja a szél,
csonka hold alatt tűnődünk
hajdan-szép mesén,
buzgó harkály ritmust kopog
erdő rejtekén.

Szirmot bont az őszirózsa,
búsongnak a fák,
ökörnyálon ring az álmunk,
s a látóhatár
– amerre a szemünk ellát –
ködfátyolban vár...

Éteri dallam

Hallod az éteri hangot?
mennyei dallamok zúgnak,
harsog az éji karének,
táncoló árny araszolgat.

Lejteni hívnak a fények,
lesni az éj ragyogását,
hallani angyali kórust,
várni a hajnali áldást.

Bársony a hold takarója
őrzi a csillagok álmát,
fénymosolyukra felébred
édeni, szerelmes ábránd.

Halkul az éjjeli koncert,
vége a tücsökzenének,
pirkad a harmatos égbolt,
szivárvány feszül a szélnek.

– *palindróma* Weöres Sándor, Bóbita –

Azóta

írhatnék
néha a szerelemről
anyám hajának illatáról
amit azóta alig érzek
mióta az örök télbe
különös bánat-kékbe
lényegült tiszta hófehér lénye

írhatnék
apám mosolyáról
szép volt de már hiába vágyom
azóta minden novemberben
varjak búsulnak az árván lehajló
megcsontosodott
almafákon

Hol vannak az angyalok?

... néha elhozza még a fény; áll az idő mozdulatlan a világ leírhatatlan szépségű lény közelít... színek - fények csodálatos kavalkádja ez semmihez sem fogható gyönyörű és békés maradni szeretnék benne

...földi mértékben semmi nem mérhető különös időtlenségben ismerős fénylény közelít, megszólítom; maradj... ő az... a szeretet kegyelmi állapot ez hálás vagyok érte

...lassan a földi világra eszmélek újra könnyű vagyok és boldog árad a könny az arcomon árad a szívemben az érzés körbefon valami hófehér ragyogás; csak a kiváltságosoknak a kiváltságosoktól érkezhetsz ilyen éteri-szépség

...talán képes vagyok átsugározni abba a távoli dimenzióba fényemet én is mert szeretem holtában is és tudom viszontszeret bár nem találom nem tudom hol jár és folyton kérdezem: hol vannak az angyalok...?

Akár a fák

voltaképpen mindegy
hogy Isten miért
teremtette a fákat
a lényeg az lehet
hogy tanuljunk tőlük
ahogy állnak
egyenes derékkal
szemlesütve pőrén
ha az ősz vihara röhögve
visszakézből szaggatja is
vacogó ágaikról
az elsárgult
utolsó ruhákat

Szélvihar jött

* „Akkor egy szélroham jött veszekedve
És bevágta az ajtót.”

Emlékszem, korán tavaszodott,
de hűvösek voltak még az esték.

A váratlan zajra bennünk rekedt a szó,
és megállt a levegőben mély sóhajod.

Erőtlen kezed vállamról hirtelen lehullt,
és egy leskődő hajszál simult érintésed melegébe,
amit úgy őrzök ma is, mint legszebb tavaszunk
végső üzenetét.

És mennydörgés törte meg a végérvényes csendet...

Néztem utánad. Még láttam, ahogy a szél
könnyedén meglebbentette sálad.

** „És kemény csöppek estek.

Végleg elbucsuztunk”

*, ** Karinthy Frigyes: Nihil

fénytelen

vészjósló felhők – tengernyi bánat
kísérte végül szegény apánkat
göröngyök zuhogtak a sírgödörbe
koszorúk bújtak a kereszt tövébe
varjúraj húzott az acélos égen
a vérszín felhőkből zápor fakadt
dermedten vártunk a szélviharban
valami égi csodára még...

csak tépte a szél a puszta fákat
kínunk savanyú könnyként áradt
– *nemsokára jövök utánad* –
zokogta egyre anyánk a drága
(már őt siratjuk – két őszült árva
szent hagyatékára hiány fagyott;
súlyos fémpénz hullt anyánk zárt szemére
s itt maradt valami fénytelen béke...)

Csendvirág

*„Az élet csöndje ez a béke.”

Ezüstös lombú fán termő csendvirág,
gyönyörű ígézet, szelíd varázs,
mi megsimít, és éteri dallal, suttogón üzen,
akár, ha égi szimfónia szólna; ne sírjatok,
hogy meghalok! Bár törzsem gyenge már,
tépázott vad vihar, de csak zúzmarás
lombom lesz holt avar, gyökerem élni vágy!'
Adjátok tovább a békém, hirdessétek, ti
zsenge fák: nem adom föl,
legyőzőm a halált!

*Ha enged a fagy és csitul a vihar,
újjáteremtem megint a lombokat.*

*Juhász Gyula: Fák

Végső visszaröpülés

Eöri Szabó Zsolt-nak ajánlom

néha elképzelem
milyen lesz akkor olyan magasra szállni
hogyan meglátom magam az ég kék tükrében
talán úgy lesz mintha közben
mi sem történt volna mintha örökké tartana
a repülés vagy talán egészen mást jelent
a szó is; *otthonra* találni végül
és bátran kimondani
nincs semmi ok a rettegésre
sohasem vágytam még így a fényre
jó lenne megtudni végre
„*Milyen lesz az a visszaröpülés”
a ferde labirintuson

**Pilinszky János: Egyenes labirintus*

hívatlanul

a sors furcsa adomány
mint pattogzó zománc
kopott edény falán
őrzi a régi ízeket
s míg apró
részekre foszlik a múlt
bomlik az életfonál
nyomán észrevétlenül
tűnik az életöröm
marad a romlás
végül hívatlanul
mellénk oson
a halál

kék madár

alig lélegeztük be könnyedén
a tavasz illatát
fölöttünk már ott köröz a nyár
az öröklétet hirdető
gyönyörű kék madár
reggel derűs mosollyal ébreszt
a tűzvirág-szirmokat szóró
áldott nyári nap
fényével megsimítva
a gyorsan elhulló pipacsokat
hogy irgalomból nyert létükért
vigasztalódjanak
s már hamvas gyümölcsök bújnak
az ágakon
illatár csábít szorgos méheket
feláldozzák az őszi fák édes terhüket
– ahogy gyermekeiket
az elengedő anyák –
és a hó alatt érlelődő
sovány magvakat élni hívja
megint a tavasz

Égre nézők

Mért nem lehet,
hogy megkegyelmez
a nyár a szende orgonáknak?
Pirulva ég kertem kegyeltje,
jajong a szélben holt virága.
Anyám megtépett orgonáit
nem érheti vég, enyészet;
leszegett fejjel is égre néznek.

Mint egy varázslat

Nefelejcskék álomban láttalak
a régi kertben, almafák alatt.
Arcodon égszín angyal-mosoly,
a felhőkből éteri dal fakadt.
Néztelek tágra nyílt gyermekszemmel,
vártam, hogy indulsz, felém igyekszel.
Gyönyörű voltál, mint egy varázslat...
a bennem rekedt maroknyi bánat
egyszerre könnyedén felszakadt,
s eltűnt veled, míg néztem a fákat.

versbe fúló

dal
gitár
kiskutya
nyár...
emlékek mind
néma relikviák
akár a versbe fúló szó
melynek tántorgó ritmusán
az anyaszív zokogva kalapál
hogy nem hallod soha már
ha felcsendülnek a zöld sziget
homokkő partjainál
a régvolt szerelmes dallamok
örök altatót sír ott a gitár
és hű kutyád
égi rónákon lohol
ahol
talán
örök
a
nyár

Koldus-ágak

Az álmos nap lassan feldereng,
ragyog a halványszürke ég,
pufók léggömbök – kis fellegek –
ereszkednek a fák fölé.

A langyos napfényben élni kezd
sok mezítelen, kis koldus-ág,
egymáshoz bújva merengenek
a letépett helyett új ruhán.

Hófehér

Mint könnyű sóhaj
pilinkél a dér
hófehér álomba repít a tél
alámerül velem a fájdalom
elterül súlytalan' kívül-belül
mint holt madártoll
kék árnyak között
szikrázó havon

és az álom
mint lenge könnyű ing
lobog a tájon – elvakít
az égbolt óriás kandi-kamera
de késik a megörökített csoda
az ébredés a valóság küszöbére vet
és számításba sem jöhet más
csak a jégbe zárt
gyötrellem

Szeretni jöttünk

*szeretni jöttünk
vigyázó szívvel
élni hívott a pillanat
teremtő csendben
újjászületni
ünnepelni az ég alatt*

Az utolsó hajnalon

Férjemnek ajánlom

még nem ismertelek
de láttalak jönni az úton
újra és újra indultál felém
majd távolodtál
és elnyelt valami furcsa fény
érthetetlen de
varázsütésre mindig
megteremtettek álmaim
míg valóság lettél
múlhatatlan
azóta minden vagyunk
a föld és ég a nap
a Csillagunk...
mind a mi birtokunk
egymástól minden
fontosat megkapunk
de a Nagy Egészlet akarom
ezért vigyázlak oly nagyon
és messze túl az álmokon
ha téged nézlek Őt is láthatom
míg az erdők fái átűt a fény
madarak kísérik háladalom
és imát mondok érted
az utolsó hajnalon

Angyallá vált

– Harcsás Judit emlékére –

Hiába várom, hogy egyszer még
felhívsz, halk szavad elér,
de csak a csend süvít, halott a Fény
Becsaptál! Vége. Nem segít imám
Könnyes emlék vagy a torz vigyorú lét
hazug „igazán” – te drága barát –
néma relikviám...

Csak rág és mar az emlék,
hallom, ahogy kértél: mesélj még!
És szelíd mosolyod, ahogy nemrég
még életre kelt fáradt-szép,
komoly arcodon...
Már a halál ül tort angyal-mosolyodon,
gyászos árnya röhögve átoson
dermedt homlokodon,
és én a semmit markolom –, az is rideg,
távoli, akár az örök hó
a végeláthatatlan ormokon.

Mit mondhattam volna „akkor” én...?
Hogy menj, és álmodd csak tovább
a tündérmesét, ha félsz...?
Már nem sietsz hozzám soha.
Átutazóként a múlt lett álmaid néma,
árvult otthona... Nincs már szerelem,
és könnyű, játszi fény sem táncol
a holtak zárt szemén.
Bár hinném: a Nagy Ég a vágyott,
boldog otthonod,
és átöleltek ott az angyalok...

Így volna jó

Csak mélyül a seb,
és újra fölszakad,
nem heged be végleg már soha,
örök stigmát hagyott a szívemen
a csúfondáros halál angyala

Ha útnak eredek majd
magam is a csöndbe,
nem látva a végső úti célt,
köröskörül csak holtak kísérnek,
és bánatom már föl, az égig ér.

Csak vonszolódom némán, társtalan,
az úton senki, senki, aki szólna,
az üres világ vérágas szemén
a fájdalom ül tort majd, és a holtak,
mint kékre dermedt árnyak, araszolnak

Így volna jó; csak hallgatnám a csendet,
a puszta földön érne a sötét,
de mégis, mégis talpra állnék újra,
ha érthetném a menny üzenetét,
ha láthatnám Őt, – nyújtaná kezét...

Ha ismerném a végtelenség titkát,
feladnám a vánszorgást, a kint is,
levetném a világ minden terhét,
az árvult szívek vérző sebeit,
és elbúcsúznék fáradt, halk mosollyal.

***Majd megérkezel**

**, „Majd megérkezel az alkonyatban”,
de addig várlak, ahogy vártalak
az első pillanattól, amikor még
csak elképzeltelek; megidéztelek
csukott szemeim mögött,
láttam, ahogy az állandósult
félhomályban felém imbolyogsz,
akár az árnyék, de hatalmas,
sűrű ködgomoly állta az utadat.*

*Talán rést kellett volna vágni rajta,
hogy közelebb érij,
és végre megérinthesselek...*

*... de mire érinthettem volna képzelt
arcodat, már hiába nyúltam érted,
hirtelen belevesztél a sűrű,
áthatolhatatlan homályba,
és semmivé foszlottál.*

*Ám én nem adtam föl,
újra és újra
megteremtettelek magamnak.*

*Újra és újra elképzeltem lépteidet,
érintésedet, mosolyodat,
és megint várni kezdtelek,
és ez tart ma is:
ott állsz az idők végezetéig,
ahová a képzeletem teremtett.
Hiába, hogy közben emberöltők telnek,
egyre csak várom, hogy végül
valósággá váljon az örökkévaló álom,
mikor elindulsz felém,*

*és “megérkezel
az alkonyatban.”**

**Jenei Gyula, Majd megérkezel*

Hozzám hajolt

Hozzám hajolt a hajnalfénnyel arcod,
szép mosolyod újult életet lehelt,
s a tűnt időből visszatérő harcod
reménykedni még az ég felé emelt.

Átélttem veled újra minden percet,
hős küzdelmedet az elemek felett,
láttam a parton dühöngő tengert,
a fuldokló felé nyújtott kezedet...

Sokáig bűvöltem szép angyalarcod,
– hiába, a hajnal nem kegyelmezett:
eltűntél tomboló hullámok között.

Csak én éltem túl végzetes kalandod,
szemem hasztalan pásztázta az eget,
s a partra örök némaság költözött.

(Parafrázis, Pilla: halálig hozzám)

Hiányod hús

„Az ágy közös.
A párna nem.”
(Pilinszky János: Életfogytiglan)

„Az ágy közös. A párna nem.”
Ne csüngj tovább szerelmemen!
Ha éhezel, vagy szomjazol:
kenyér és víz az asztalon!

Az ajtó mindig nyitva áll,
a csókok íze visszajár.
Hiányod hús a fekhelyen.
„Az ágy közös. A párna nem.”

Szívembe rejtve

Emlékszem, nagyon
akartalak, mégis váratlanul ért
a bizonyosság, hogy létezel.
Boldog rémület, magasztos eufória
költözött szívembe; valami
különös ámulat, amikor rám talált
az a megejtő pillanat, amit őrzök ma is
boldogan.

Áldott hónapjaimba, amíg óvtalak,
gyakran elsuttogtam vágyaimat.
Tudod-e, hogy várlak nagyon,
csöppnyi magzatom?
Akartad-e, hogy én legyek,
aki a szíve alatt őriz,
izgatottan várva jöttödet?

Megérkezett az első,
kódolt üzenet, s az alig sejthető,
halk mocorgásból megfejtettelek.
Kínok közt is szárnyalva éltük át
a csodát, a születés misztériumát,
s hogy itt maradtál huszonhat,
boldog éven át, közös maradt
minden szívdobbanás.

*Aztán, azon a kékké dermedt,
nyári alkonyon mégis
elengedtelek...*
Szívembe rejtve őrzöm emléked,
egy vagyok újra veled.

Megéledsz

a hajnali köd szürkén gomolyog
farkasszemet néznek velem a csillagok
a feslett város bűneit és reménytelen
szürkeségét űzi már a bíbor pirkadat
néma létem tetszhalálból életre fakad
s az ígésző tavaszban
átlényegülök...

egy felém hajló fénysugárhoz simulok
megidézett sziluettet körberajzolom
aranyló búzaszem – hullsz elém
megéledsz szívemen; oltárcsend ünnepel
fénytörés villan szembogaradon
a ragyogástól
a lélegzet eláll...

Fekete rózsza

Mintha felém sűvöltene a széllel
egy messzi hang: ébredj, lélek,
rázd föl magad!

Minek a merengés csalárd álmokon?

Minek elmélkedni távol' csillagokon?

Csak újabb keserű csalódás terem
szíveden;

míg magányos tengerpartokon

ringó hullámok dajkálnak

sötét, csábító éjeget,

te üres bölcsődet ringatod,

a semmibe suttogod altatódalod,

és a tegnap-volt álmokon nyílt

fekete rózsza

aléltan dől szirmaira hullva

lábad elé.

Hódolat

Valami készül: zeng az ég,
kikandikál a hóvirág,
párjával felesel a csíz
reményre virrad a világ.

Micsoda kórus, mennyi fény!
Naptól részegült kis bogár
moccan a fűben, s már szalad,
április szele fújdogál.

Parányi élet minden rügy;
ághegyen ébredő lélek,
harmatos tavasz-hajnalon
újjászületést remélnék.

Bolond április, tavaszom!
Ébreszd fel alvó örömöm!
Már lombosodnak mind a fák,
lélegzetüket köszönöm!

Harangok szólnak

**UNICEF- programok 2015. „Harangok szólnak érted” –
„...minden ötödik másodpercben meghal
egy kisgyermek a világon...”*

Távolodsz,
már hiába nyúlok érted,
alig világra jöttél,
magához rántott a végzet.

Gyermek maradtál,
ártatlan, fehér, márvánnyá vált csoda...
Már nem tudom, feladtad-e,
vagy én adtalak oda...?

Mindenem voltál:
jövőm, reményem, büszkeségem,
mint védtelen virág, nőttél belőlem,
de már csak halott emléked kiált:
hát miféle süket világ,
ahol senki sem segít,
ha egy gyermekért már léte hajnalán
a halál közelít?

Ha van kereszt
és szenvedés, hát ki engedi,
és miért, hogy e védtelen lény vigye,
ami az ősök titkolt szégyene?

Ha van bűnös,
vajon most hol lapít? Ki váltja meg
leplezett, sötét bűneit? Érti, érzi-e
a kifosztott lelki anyák kínjait?

Távolodsz,
már soha el nem érlek. Hiába könny,
megbocsátás. Elrabortak. Félek.
Múltam lettél. Harangok szólnak érted.

Bájosló

*Érkezel a hajnal üde illatával,
éjente megteremsz csillagragyogásban.
Álmomban meglelem mosolyod derűjét,
érzem ujjaidnak könnyű érintését.*

*Ott vagy a fűszálak sejtelmes táncában,
felöltöztetsz selymes napfény aranyával.
M megbújsz a szivárvány tündöklő ívében,
megsimítasz lágyan szellő-érintéssel.*

*Feltűnsz a nyári ég azúr-kék színében,
látlak a tengerek kék verőfényében.
Hallom a hangodat kövek csenddalában,
újjászületsz tavaszok rügyfakadásában.*

*Melegszer mosolygó arcod derűjében,
fürdök az emlékek balzsamos ízében.
Szemed villanása csillagfényű lámpás,
hangod rezdülése gyönyörű szép áldás.*

Üveggolyóba rejtve

Ott él ma is idilli grundunk
'hol talpunk alatt a domb a völgyel
összebújt és büszke fenyvesek között
szállt hajnal-indulónk a fény felé
s a néhány lemaradó lusta "közlegényt"
a "Gittetegylet nem csak lányokért!"-csapat
vonszolta naponta fölfelé
hol szúrágta iskolapadok őrzik némán
a fiókba rejtett titkokat és szívünkben
üveggolyóba zártan él első csókunk
mi enigmaként örökre belénk kódolódott

gyónás

talán hazudtam magamnak
elhitettem veletek is
hogy szárnyalok
letagadtam az éles ráncokat
a szívemen kijavítani már nem tudom
a belétek karcolt üres szavakat
nem voltak igazak;
nem tudom mi a szeretet
nem tudom kik a boldogok
csalódott
magányos
kifosztott
roncs
*A *halál rokona* vagyok
irgalmazzatok!

*Ady Endre: *A halál rokona*

Ünnepek, emlékek

*„apró kavics on moccanik'
kúszik az emlék s eltűnik”*

Anyám a kertben

Nem volt kényelmes,
ringó hintaszéked, a nyikorgó,
vén kerti pad volt nyár-esti
menedéked. Oda rejtőztél
a csendbe hallgatózni,
közel a templom
hívó harangjához,
hogy időben indulj
az esti imához.

A szürkületben most
halk árnyék oson,
megsimítva a virágzó fákat.
Látom, ahogy kezedet
imára zárod, de halk szavadra
hiába várok; csak árnyad bolyong
a néma a fák alatt.
S míg áldva bővölöm a
hajlongó tűzliliomokat,
meglátom feltűnni
szép mosolyodat.

– asszociáció

WORDSWORTH, William, Táncoló tűzliliomok –

Téli este

virágot karcol a téli szél
a házak ablakára
ezüst hópihe-angyalok
bámulják selyemruhában

dérfüggöny csillog az ablakon
s a lámpa sápadt fénye
csituló csóvával átoson
mielőtt még elenyészne

roppanó jégcsap lóg a fán
alatta árvult fészek
rekedten sikolt egy kormorán
enyhülő fagyot remélve

Ezüstvasárnap

aranyban izzik a nap elmenőben,
mintha a lelkünk is vele szállna,
és bekuckózva a mennyországba,
a világ koronázatlan királya valami
égi kaput éppen kitárna,

mintha
egy angyal indulna felénk éppen,
széttárt szárnyakkal,
zuhanórepülésben,

hirdetné a megbocsátást,
szegények, árvák boldogságát,
hogymarad a végítélet,
a megszegett kalácsból mindenki kérhet,
s mint almából metszett, megmentett
részek, a bűnösök mind megtérni készek,

mintha
halk ígézet szólna szépen,
a megtalált boldogság örömében,
örömvasárnap,
ezüstös fényben.

BÚCSÚ

Szétszórt álmok a part menti fövényen.
Aranyhomokba fúló lábnyomok.
Szőnyegre hullt a cigarettád hamva.
Magamért zokogok.

(P.J. hangulatára)

és fény simult

– ballada barátnőm, H.J. emlékére –

és fájt a csönd
a búcsú némasága
különös hallgatásba zárta
a teaillatot

*megszépítette
a múlt ringatása
mikor még nem kegyelemből
szerették
és nem csupán a testét
mikor nem csak annyi volt
egy-egy szombat este
mint koldusnak a kenyér
némán odavetve*

és fény simult
a sápadt víztükörre
a rianó jég még a hátára vette
mielőtt a rombolást bevégezte
s mint unt utcalányt
végleg sorsára engedte

múlhatatlan

– szabálytalan rondó –

örökbecsű, gyönyörű valóság
emlékekre révedni veled
minden újabb ébredés után
nekivágni hegygerincnek szirtnek
míg talpunk alatt lent hever a táj
gyermekkori álmunk újraéled
földereng a szívünkben a nyár
– múlhatatlan szerelmünk emléke –
s mint a pernye könnyű selyme száll...
felszárad a könnyünk a nyomában
de minden újabb ébredés után
nekivágunk hegygerincnek szirtnek
és úgy szárnyalunk mint a sas ha száll

Ó, hol van

a derengő gyermeki béke
a türkiz égbolt angyal-ragyogása
az ébenfekete éjszaka után
mikor a derűs hold jeges udvarán
áttör a félszeg hajnali pír

most tűnik a fényben, és rettenetes
a pirkadó reggeli ábránd
felhőkhöz bújik a foszló tündéri vágy
és vijjogva szálló madárraj húzza tovább
a tűnő ezüstös álmot

– A veronai buszbaleset áldozatainak emlékére –

Golgotán

**a legfájóbbak*
az ébredő hajnalok
ha újra és újra hűvös hiányra virradok
és élni kezd a néma temető
s mint hűvös idegen
mered egy kő dacosan fölfelé;
feltör mint valami makacsul
élni vágyó fájás...

bennem is felszakad
és élni kezd
a vigasztalhatatlan bánat
csak járom vég nélküli
golgotámat
de hiába minden
a Mester nem hallja erőtlen
egyre halkuló imámat

**fájó hajnalok G.V.*

A fájdalom margójára

*„A tengerpartot járó kisgyerek”
voltál és maradsz már mindörökre,
sziklák és kövek közt vándoroltál,
míg ráakadtál az egyetlenegyre,

egy apró kavicsra, mi hótiszta ékkő,
a fájdalom relikviája nekem,
hogyan végső zarándokúttá lényegült
veled a nyári láz, s nadrágzsebed,

az inged, egy napszemüveg hordja
léted illatát, szép hangokat, ringva,
de holt vágyaidat kegyetlen hullámsír,
**”egy egész tenger zúgja mégis vissza”

*, ** *Pilinszky János: Egy szenvedély margójára*

Hóesésben

mi mást tehetnék e fénytelen éjben
elfogadlak már végleg társamul
kapaszkodom beléd
megyünk a hóesésben
(egymást ölelni vétek már talán)

eltűnni tanulunk e néma ébrenlétben
helyetted simítja arcomat a szél
s az úton gúnyosan plántálja belénk
hogyan lassú kísértés
hamis látomás minden újabb vágy
és színlelt akarás

te maradtál nekem *ha valóság e lét*
s talán csak képzelet a *közös csillag...*
talán csak álom hogy átdereng a fény
az erdők fái de addig
válladra dőlve álmodom
míg leereszkedünk lassan
a hófödte dombokon

Őszi fák

Apám szerelmei – illatos, őszi fák,
vigyázzatok aranyló álmát!
Legyetek büszkék, ahogy ő is
hódolattal volt az erdők felé!

Állok az emlékek között...
Jó ez a csöndesség, őszi fák!
Könnyezve nézek a tompuló fénybe,
imát suttogok a naplementébe,
apámért – értetek –
őszi fák!

Egyenes derékkal

Tegnap még
virágok hajlongtak a késő nyárban,
és árvalányhaj lengett szelíden
a zöldellő dombok oldalán
Az erdők égre nyúló fái
hódolni vágytak még a nyárnak,
megálljt parancsolva
a hirtelen lombhullásnak,
az árnyékukban éppen elszirmozó,
sok esengő vadvirágnak.

Szeretem a mélabús,
ősz fákát; összehajolva
egymásra vigyáznak,
hiába tépi róluk a szél a
gyenge ágat,
egyenes derékkal,
dacosan állnak.

Hinnem kéne

Hinnem kell a feltámadásban;
hogy örökké forog a föld,
hogy megbújsz cseresznyevirágban,
meztelen fán élsz – mohazöld!
Rózsa vagy, vöröslő vérvirág,
magadba zárulsz, mint szűz arák!
Anyám, teremtőm, életem!
Miért siratlak, Édesem...?
Hinnem kéne a feltámadást,
hisz állna a föld nélküled...
Minek a búcsú: létezel!
Fénytestű angyalként köztünk jársz!
Gyönyörű, ékes csillagom,
te kísérj végtelen utamon!

(Anyegin-strófára)

Hamvaiból éled

– Nyírfalvi Károly emlékére –

Már fény töri át szobám ablakát,
minden hajnalt megszépít, megáld.
Pirkadatkor végre felderül
bánat-szürke álomból a csönd.

Otthonom sem pusztá ház csupán,
tűnik a sok, sötét látomás.
Közel hajol hozzám a végtelen,
könnyeimen fényemlék terem.

Az égen szürke felhők foszlanak
– fényes szárnyú főnixmadarak –
feltámadnak halott hamvakon,
tűzhalálból, arany lángolással

– Átirat: Újjászületés című versemre –

Búcsúdal

Valami rezzenetlen
mélabús csenden
átdereng néha a fény
körbevesz dédelget
halk neszezéssel
átsüt az éj hűvösén

Az ébredő lelkeket
lágy zene karolja
megszimatolja halkán
dudorászva a szél
csöndes a hajnali dal
úton a hózivatar

Érik a fényben a tél
a vágyunk is halott-fehér
a hangtalan reggeli dal
még visszahúz és betakar
álmunkat átöleli
az ősz aranyát köszöni

De vége az ősznek
a fák sem remélnék
hajlongó ágon
nesztelen sír a madár
s a néptelen tájon
egy búcsúzó levélke száll

Léleklánggal

Léleklánggal színezem fejfádat,
fölsejlik sok elfeledett emlék,
szereteted majd akkor is árad,
ha elsimulok, eltemet a nemlét
Elmosódik fájó seb és átok,
emlékmű feszül, s az égig ér,
holtig dalolt énekem hallják ott,
ahol neved a verseimben él.
Úgy ragyogsz, mint jószág és reménység,
nem lesz földi sír, mi eltemet,
a romló hús, a szenny, mocsok, kevélység
az anyagvilág tűnt szégyene lesz.
Minden szempár majd az égre réved,
léleklánggal lobog az emléked.

Parafrázis: William Shakespeare – LXXXI. Szonettjére –

Shakespeare: LXXXI

Akár én írom fejfádat, akár
Te élsz túl, s a föld férge rám sereglik,
Emléked innen nem vész soha már,
Bár nekem minden ízem elfelejtik.
Neved mostantól örökéletű,
De ha én halok, végleg meghalok;
A sír, mely nekem juthat, egyszerű:
Tied emberi szemekben ragyog.
Szerető versem lesz emlékműved:
Folyton olvas a jövődő szeme
S jövő nyelvek ismétlik létedet,
Ha elhalt már a ma lélegzete.
Emberek ajkán élsz majd (tollam éltet),
Ott, ahol legjobban él s lehel az élet.

Ford.: Szabó Lőrinc

Oximoron a tűzvirágokért

fékezhetetlenül zúdulnak
rám a hiány-szavak
súlyos terhükkel beborítanak
mint agyagos föld zuhog
tompán a sírgödörbe
válaszul visszhangos
sóhaj fakad

könnyű érintésű
való álmot vágyok
hazugságtól tisztult
Isten-arcokat
kínokból fakadó
forrásvíz buzogjon
hűsítve a lángoló
tűzvirágokat

Fohász

A legszebb örömről volna jó üzenni,
de csak álomként jön el ma már,
hiába fordítom ég felé az arcom,
egyre távolibb az a fénysugár.

Mégis, ha megérint, szívrepesve áldom
hogy tükröződik a halvány remény,
mi felemel, éltet és úgy tart, karol,
ahogy anyám ölelt, ha bújtam ölé.

A legszebb örömről volna jó üzenni
a karácsonyváró csillagok felé,
arról, hogy gyönyörű szeretet éled,
és letérdelünk mind a jászol elé.

Mégis, mégis, könnyes az áldás,
elkél a fohász, így advent idején;
szeretet szülessen égen és földön,
mosoly ragyogjon az árvák szemén!

Rorátén

Nagyanyám gyengécske kezét idézi
a szívemből eredő simogatás,
amellyel szavak és hangok nélkül
üzenek hajnali kék ködön át:

mindegy, bármilyen nyelv, amit értünk,
ha a lényeg a bensőnkben életre kel,
s bár néma a szánk, de ébred a vágyunk
másokért mondani egy halk imát.

Csak itt lehetnél!

– apám emlékére –

És olvadni kezdett a jégvirág,
szívemen hamuszín virag fakadt,
érted kondult a hajnali harang,
és zúgva visszhangozta áldott neved.

A hajlongó fenyőkön zúzmara remegett,
arcomra hűvös könnyként hullt a dér,
de hirtelen kivirult az égbolt;
ez volt a nap, amikor születted.

Jaj, csak itt lehetnél!

Hiányzol, anyám!

– Anyám égi születésnapjára –

Körbepásztázom
megtépázott világomat
de hiába élesztgetem
a ráncos nélküled-emlékeket
zárt szemgödör mögött
és a szájszegletekben
rejtőző végzetes génhibák
jóvátehetetlen rombolást okoztak
emlékezetemben

Hol jársz, anyám?

A halvány mosolyokon
idővel burjánzani kezdtek
a felejtés fekete virágai
az eresze sohasem talált vissza
az eltévedt fecskepár
ablakodba szárnya-tört
fekete madár ül panasszal
egy-egy néma éjszakán

Hiányzol, anyám!

2017. szeptember 7-én

Áldott kenyерünk

Álmodom az otthon kenyér illatával,
látom nagyanyám hófehér haját...

amit dagasztáskor kendőjébe zárt,
ha előkerült a nagy sütőlapát, és
langyos cipókkal telt meg a kosár.
Ráncaiban rejtőző, bársony mosolyát
idézi a múltból derengő ős-erő,
a boldogság, az a tiszta élet,
– szép, áldozatteli – amely a fényűzést
hírből sem ismeri...

Akkor még áldott volt a szelek játéka,
ha a kemencében a lángot szította.
Minden kenyérsütés újrakezdést értelt,
a búzából nyert új liszt
maga volt az élet.

Álmodom néha nagyanyám kezével,
égi áldást rajzol, mennyei kenyéren...

Örök életű

Ősz hajad ezüst felhővé lényegült,
bánattól fátyolos ég-szemed tükörre,
törékeny tested kecses angyallá lett,
vigyáznak, óvnak örökbecsű szentek.

Megkoszorúzva arany-fény ágakkal
– vágyak kötelétől lágyan eloldozva –
ragyogsz örök nőként, gyönyörű Madonna,
könnyező árváid halhatatlan anyja!

Elérhetetlen

Pénteken mindig hazajöttél
régóta hiába várlak
minden nap összemosódik
hideg csend legyinti a fákat

Pénteken mindig hazajöttél
régóta nincs tőled válasz
a napok egymásba fülók
a holnapok dermedten várnak

Pénteken mindig hazajöttél
régóta fakók a fények
a szobában imbolgó árnyak
hazudják tűnt ölelésed

Pénteken mindig hazajöttél
régóta nem hallom lépted
örökös lázban várlak
te elérhetetlen lényeg!

Szárnyaszegetten

„...hogy őt, az embert, a lényt, a fényt,
fázó gőgjében meg ne lássák,”
szárnynak magára terítette
vágyait rejtő éjpalástját.

Azt hitte, így már láthatatlan,
szállt ibolyakék szenvedéllyel,
de jött a hajnal, feltárta titkát,
szárnyaszegetten sír az éjben.

Szabó T. Anna verssoraira

Megszoktam

Megszoktam már, hogy arra ébredek,
a régi illatok, ízek és a tavaszi napmeleg
mind ugyanolyanok, akár az elsők, melyeket
átéltem veled.

Már nem emlékszem, hogy valaha vártalak,
mert kezdetektől létezel, s mint éjszakákra
a biztos hajnalok, valami állandósult
bizonyosságra virradok, ki tudja, mióta.

És magasztossá szépült velünk a fájdalom
az úton, s én földig hajlok a fönség előtt,
hálát adok érted, magunkért az égnek,
mielőtt elhalnak a megszokott, nesztelen léptek.

CsendÉlet csigaházzal

– emlék-montázs –

hallgatag kövek
bújnak a fövényen
halkul a hullámok dala
nesztelen' omlik az ég sűrű leple
kagylóhéj tátog
megcsúfolt reménnyel

moccan az emlék
ballada éled
áttör az égen az ultramarin
hosszan vajúdnak a hangtalan voltak
múlt-igét szűlnek
szűkszavúan

széthulló álmok
megcsúfolt remények
mindenütt halott relikviák
a parton csendesen sír egy asszony
arany-homokban
árvult csigaház

Túl az üveghegyen

emlékszem ültem a játszótéren
elrévedeztem a boldog léten
akkora voltál csak mint egy alma
aprócska gyümölcs a Nagy Egészben

üldögéltem a hűs fák tövében
homokoztál s én ámulva néztem
ahogyan éppen a sárga vödöröd
felemelted nyögve nagy-vitézen

hatalmas volt s te oly' parányi
lehetetlenség volt rád találni
úgy elrejtőztél a vödör alján
(akkor is szerettél bújócskázni)

és férfi lettél – világot látott –
(itt árválkodik a kék lapátod)
az üveghegyen is túlra mentél
talán meglelted időtlen álmod

Égi mezőkön

Anyám gyönyörű, nyári kertje,
rám köszön néha emlékeimben
A pudvás kertkapu a mezőre tárul:
sárgul a repce, s a búzakaralások
szelíden lengve intenek.

A tisztáson távoli pipacsmezőre
réved a boldog emlékezet,
lángvörös fényben lobognak, égnek,
vérpíros szirmuk társa a szélnek,
kergetőznek a rét felett.

A nyárban arannyá sárguló földek
búzavirágot rejtegetnek,
kíváncsi fejük a napra néz,
égszínű kéjük megigéz,
hordja a szél az illatukat.

Mezei csokor az asztalomon,
anyám mosolya dereng a szirmokon.
Szarkaláb, kamilla, mécsvirág,
pipacsok őrzik lány szavát,
s égi mezőkön fényvirág.

Suttogó áhítat

aranyló őszön álmodom veled
méz-illatú ölelésedbe burkolózom
hófehér falak közt imbolygó árnyad nyomán
suttogó áhítat szól; hálaimád
értem
másokért
holt lelkekért
bársony ráncaidon időtlen béke
igazgyöngy érik könnycseppeden
tenyereden az érdes kapanyom
szelíd völgyé simult
arcodon pompás rózsza nyit éppen
ahogy haladsz felém a fényáron át
ámulva köszönöm (Örök)Léted
és szorít a szívem
hogy elengedtelek

– Anyámhoz, 2016. 09. 07. –

Ki szeretni jött

Te, ki a földet, eget és vizeket
ezüstös fényeddel óvod
esténként újra gyűjtöd
az ég lámpásait,
hol csillagok őrzik
az isteni holdfényt,
mit magányban imád már
minden éjen a lány,
miért borítottál fekete fátylat
az árva anyára, s a férfi szívére,
ki szeretni jött?

Félek...

*Mit hoz az éj még,
ha haragra lobban
az isteni láng?*

Adventi rejtelem

Megint e mozdulatlan,
sejtelmes, néma este...
Az égen sűrű köd bolyong,
s egy csillag fénylő teste,
levetve sötét szégyenét,
pőréen, akár egy szűzlány,
ki lehullt selymét a nászéjen
rémülten kereste
belehull az időtlen,
adventi rejtelembe.

Betakarnálak

Miféle átkozott világ ez,
ahol a szívünk mindig fázik,
ahol velünk vacog a bánat,
s a boldogság bűvó oázis?

Betakarnálak ég leplével,
és elrejténék egy csillagot
szíved fölé, hogy melegítsen,
hátha fölenged dermedt fagyod.

Melengetnélek – fázom én is,
talán e vad télben megfagyok...
Hozzád bújok még, ne félj, kedves,
fölöttünk égnek a csillagok.

Örömdal-inverziók

A tükörben bámulom hiányodat
hiányod visszabámul rám
fölszúgnak távoli templomi orgonák
és átszűrődnek a dallamon
esengő halk imák
a sarokban bújó árnyékra fény derül
szívemből az árnyék menekül
s az ürességen rést vág az örömdal

Velünk marad

a távolság, mi messzi útra csábít,
hogy megmutasson ezernyi csodát,
a fű megint a talpunkhoz simul,
és őrzi hosszan világok lábnyomát,
az apró gyermek tenyere, ha bújik,
és lábacskája csizma rejtekén,
a fáradt mosoly agg szüleink arcán,
hogy élhetnek még, bár múlik a lét,
s majd rigó fészkel égre néző,
büszke fák ölén, virág fakad tavasszal
a Bölcsek sírhelyén, és hálát adunk bizakodva
az új év küszöbén, hogy elkísért a jószerencse,
és megnyílik az ég; gyönyörű-szép,
fényességes angyal száll fölénk,
elakad a szó, a hang, s az emberek szívén
kinyílik két pompás virág,
a hit és a remény.

Az új év küszöbén, 2017.

Kitekintő

műfordítások, asszociációk

*„keresem mi benned elérhetetlen
de sohasem keresem a reménytelen”*

Nazim Hikmet

Mitaf Çibuk

Tudod-e?

(Bilir misin)

Emléked megfakult szememben
Özönvíz sodort tőlem messzire
Életem azóta sötét színtelen
Mint napfény nélkül a természet.
*Nászdal helyett ma Hicran siratója
tódul ajkamra
Ellenfeleim – vak denevérek –
Ülnek lakodalmat felettem
És hennával kenik szép kezeidet

Tudod-e?

Csak arra vágyom hogy mosolyod
Gyöngyfogaid emléke perzselőn
Fogva tartson s a dalokat
Melyeket nekem énekeltél
Nem emlékkönyvbe
De a szívembe vésem örökre

Tudod-e?

Neved hallatára
Pulzusom vad hullámvásba kezd
Belsőim éget testem úgy remeg
Mintha földrengés rázná

Tudod-e?

Hogy képzeletemben
Borostyánként fonódunk össze
Boldogságunkat utcai lámpák
Lesik féltékenyen
Míg az éjbe suttogom
Esengő vallomásomat
Mennyire szeretlek téged
Tudod-e?

Fordította: Gősi Vali, Bartha Júlia nyersfordítása alapján

Mitat Çibuk

Széthullt gyöngyök

1.

Érkezésedre felragyog a város
Kezed fehér
Ajkaid rózsásak
Itt a kezem
Tartsd a tiédben
Szorítsd akár egy gyermeket

2.

S míg képzeletem hajadból sző
Hálót a szívemre
Szemeidben hosszan elmélyedek

3.

Ereimben forr a vér
Kamillavirágos réten
Fantáziám távoli rózsakertjén át
Sietek hozzád a legsötétebb éjszakán
Hogy elmerüljek gyöngyszemeidben
Kedvesem

Fordította: Gősi Vali, Bartha Júlia nyersfordítása alapján

**Gyere, ölelj át
(Gel, sarıl bana)**

Ölelj át, illatod áradjon szét bőrömön,
Tárulkozz ki, mint tavaszi pillangó,
Puha kezeddél barangold be testemet,
Ne hunyd le szemed,
Oldozd fel bennem a félelmet,
Hogy rideg szentélyből kihúzó denevérek
Látványa ne riasszon többé!
Erősíts meg engem,
Illatod, mint emlékkép, éljen verseimben.
Ne hagyj árván, szomjan,
Ne hagyd elvarratlan' elnyűtt érzéseimet,
Fészkeld be magad a szívembe!
Beleborzongok, ha más érinti hajad.
*Fésűbe gyűlt hajszálaidból fonj kötést szerelmünkre!
Ha álmomban simogatsz,
Közel vagy hozzám,
Feloldod az éj sötétjét és magányomat.
Pillantásod,
Ajkadról a dal,
Egy csók
Ezernyi rózsát nyit arcodon!
Add a kezéd, szerelmed kiolvasom vonásaidból!
Lépésed őz szökellése...
Ne fuss el, szeretlek!
Gyere, ölelj meg,
**Ajkaidról adj az élet vizéből.

Fordította: Gősi Vali, Bartha Júlia nyersfordítása alapján

A Kedves

Nem ugyanazon város gyermekei vagyunk, nem voltunk egymás játszótársai az utcán, bizonyos dolgokról másként gondolkodunk, mégis, mintha egyforma természettel lennénk megáldva. Soha nem kerestük egymást, de kaptunk egy esélyt a sorstól. Azóta, bármerre jársz, egy lépéssel mögöttem követem életed tavaszát, mint egy igaz barát. Megcsókolnám a földet is, ahol érintette lábad, s bár sohasem láttalak, nem ismerhettelek, mégis, mintha egy kedves, régi történet lennél: a legszebb álmomból léptél elő, a sors hozzám sodort, és egy pillantás alatt megszerettelek. Elmerültünk egymás tekintetében, körülöttünk megszűnt a világ, és megnyílt az út lélektől lélekig. Erős, szívbeli kötés ez, olyan, akár a kanca vonzalma a hozzá illőhöz...

Az éveken át rejtve hordozott teher gyökere megfakadt, és meghozta a gyümölcsét. Ez olyasmi érzés, mint mikor a hangya terhétől szabadul. Legyőztük a hegyeket, mint Ferhát, kitűztük a türelem és harmónia zászlaját, elfedtük sebeinket, s ha kezünk imára emelkedik, fülünkkel már a reggeli ezanra figyelünk, és hálával telve, megtisztultan ereszkedünk az imaszőnyegre. Könnyeinkkel cementet gyúrtunk a szerelem apró homokszemeiből, szívünkben felépítettük a szeretet palotáját. Szerelemre szomjazó, fakó, kiszáradt ajkam enyhülést – téged – áhít a sivatagban. Gyere, kedves, csókolj! Ajkad rózsavörös legyen, mint a vérem!

Küzdelmes évek után, tövises sorsunk végre rügycet fakasztott, és felvillant a remény. A parázs fellángolt újra, de ellenségeink miatt szerelmünk mérgező lett, mint a leánder virága. Amint a könyvekben is, történetünk múlttá lett: sorsunk terhei visszatértek. Életünk könyvében új fejezet indul, de viselnünk kell a szenvedéseket, akár hosszú éveken át, mint Juszuf és Zulejka tette...

Fordította: Gősi Vali, Bartha Júlia nyersfordításából.

Melih Cevdet Anday

(1915-2002)

Kijövök az utcára

Éjjel kijövök az utcára, hogy beszélgessek veled
felszabadultan, boldogan,
és hiszem, hogy holnap újra éjjel lesz,
szívem megsúgja, kit szeretek, és újra megtalállak
téged.

Szeretem a madarakat, a fatörzset, a vörös leveleket;
mind közel áll hozzám testben, lélekben, mint a
szerelem.

De minden pohár betelik egyszer, és így van ez a
szerelemben is;

rám talál a bánat és az öröm, de hiszem és vallom:
az utcán csak a bűn létezik!

(Melih Cevdet Anday, török költő verse, 1915-2002)

Fordította: Gősi Vali Klein Magda (1950-2016)

nyersfordítása alapján

Melih Cevdet Anday

(1915-2002)

Lángolás

Hatalmas, lobogó tűz mellett állok,
egy fa árnya hajol a tűz árnyékához,
a felszálló illat felém árad, majd lassan, messzire,
és én nem érinthetem hajadat, csak elképzelem,
hogy mellettem forrásvíz lehetnél a völgy mélyén,
és ez iszonyatos gyöttelelem és igazságtalanság.

(Melih Cevdet Anday, török költő verse, 1915-2002)

Fordította: Gősi Vali, Klein Magda (1950-2016)

nyersfordítása alapján

Ahmet Haşim

(1884-1933)

Ősz

Jöjj, kedvesem, nyúlj el mellettem itt a fűben!
Egyik oldalunkon a kert vigyáz, másikon a patak vizét
Tereli felénk az Ősz rubintos színben,
És belemerít minket boldog képzeletünkbe.

Ahmet Haşim, török költő verse (1884-1933).

Fordította: Gősi Vali, Klein Magda (1950-2016) nyersfordítása alapján

Melih Cevdet Anday

A házak újra élnek

Azt mondtad: gyönyörű a hajnal.
Reggel a pirkadat fáradt szemét lassan lecsukja,
és újjászületik egy gyermek szemében.
A hajnali fényen átdereng sok elfelejtett emlék,
minden reggel, minden reggel,
és arcunk éke fehér, átlátszó lesz, mint az üveg.
A kert üde lesz a vágyat szító naptól,
és ahogy mondtad, hajnalban újra és újra
a kakas szól, ám reggelre tovatűnik a hangja.

*Melih Cevdet Anday (1915 - 2002), török költő verse,
Fordította: Gősi Vali, Klein Magda (1950-2016) nyersfordítása alapján*

Te vagy mindörökké

te vagy mindörökké
a kikötő felé haladó hajó nyugalma
te vagy
titkolt szenvedélye a kalandozóknak
te vagy a távozás
– az örök lehetetlen –
szeretek eltűnni mélyen a szemedben
akár egy sejtelmes éjsötét erdőben
ahol a fák között átsüt a fény
szeretek húsodba marni
szenvedéllyel
keresem mi benned elérhetetlen
de sohasem keresem
a reménytelen

– Parafrázis: Nazim Hikmet, *Újra te c. versére* –
Ford.: Eörsi István

Betűrendes címmutató

A fájdalom margójára.....	68
A házak újra élnek	103
A Kedves	99
A kereső	7
A mindenség rejtelsei	9
Adventi rejtetem.....	91
Akár a fák.....	30
Áldott kenyerrünk.....	81
Alkony a zöld szigeten	19
Angyalarcú	17
Angyallá vált	45
Anyám a kertben	60
Az utolsó hajnalon.....	44
Azóta	28
Bájoló	55
Betakarnálak	92
Búcsú	63
Búcsúdal.....	74
Csak itt lehetnél!.....	79
CsendÉlet csigaházzal.....	86
Csendvirág	33
Égi mezőkön	88
Égi ölelésben.....	23
Égre nézők	37
Egyenes derékkal.....	71
Elérhetetlen.....	83
és fény simult.....	64
Éteri dallam	27
Ezüstvasárnap.....	62
Fenséges májusom	12
fénytelen	32
Fénytörések.....	13

Fohász.....	77
Golgotán.....	67
Gyere, ölelj át	98
gyónás.....	57
Hamvaiból éled.....	73
Harangok szólnak.....	54
Hiányod hűs	49
Hiányzol, anyám!.....	80
Hinnem kéne	72
hívatlanul.....	35
Hóesésben	69
Hófehér	41
Hol vannak az angyalok?	29
Hozzám hajolt	48
Így volna jó	46
Jajongó terhem.....	16
Július.....	22
kék madár.....	36
Ki szeretni jött	90
Kijövök az utcára.....	100
Kitekintő.....	95
Koldus-ágak.....	40
Lángolás.....	101
Léleklánggal	75
*Majd megérkezel.....	47
Már nem álmodom.....	20
mégis	25
Megszoktam	85
Mint egy varázslat.....	38
múlhatatlan	65
Ó, hol van	66
Oximoron a tűzvirágokért.....	76
Ökörnyálon ring az álmunk	26
Örömdal-inverziók.....	93

Ősz	102
Őszi fák	70
Rorátén.....	78
Shakespeare LXXV	24
Shakespeare: LXXXI.....	75
Suttogó áhítat.....	89
Szárnyaszegetten	84
Szavak	21
Szélvihar jött	31
Szeretni jöttünk.....	43
Széthullt gyöngyök	97
Tavaszm	10
Te vagy mindörökké	104
Téli este	61
Tudod-e?	96
Túl az üveghegyen.....	87
Túlélés	14
Újhold.....	11
Ünnepek, emlékek	59
Üveggolyóba rejtve	56
Valószerűtlen	15
Végső visszaröpülés	34
Végtelen imák.....	18
Velünk marad	94
versbe fúló	39

Tartalomjegyzék

A kereső	7
A mindenség rejtelmek	9
Tavaszi	10
Újhold	11
Fenséges május	12
Fénytörések	13
Túlélés	14
Valószerűtlen	15
Jajongó terhem	16
Angyalarcú	17
Végtelen imák	18
Alkony a zöld szigeten	19
Már nem álmodom	20
Szavak	21
Július	22
Égi ölelésben	23
Shakespeare LXXV	24
mégis	25
Ökörnyálon ring az álmunk	26
Éteri dallam	27
Azóta	28
Hol vannak az angyalok?	29
Akár a fák	30
Szélvihar jött	31
fénytelen	32
Csendvirág	33
Végső visszaröpülés	34
hívatlanul	35
kék madár	36
Égre nézők	37
Mint egy varázslat	38

versbe fúló	39
Koldus-ágak	40
Hófehér	41
Szeretni jöttünk.....	43
Az utolsó hajnalon	44
Angyallá vált	45
Így volna jó	46
*Majd megérkezel	47
Hozzám hajolt.....	48
Hiányod hűs.....	49
Harangok szólnak	54
Bájló	55
Üveggolyóba rejtve	56
gyónás	57
Ünnepek, emlékek	59
Anyám a kertben	60
Téli este	61
Ezüstvasárnap	62
Búcsú	63
és fény simult	64
múlhatatlan	65
Ó, hol van	66
Golgotán	67
A fájdalom margójára	68
Hóesésben.....	69
Őszi fák.....	70
Egyenes derékkal	71
Hinnem kéne	72
Hamvaiból éled	73
Búcsúdal	74
Léleklánggal.....	75
Shakespeare: LXXXI	75

Oximoron a tűzvirágokért	76
Fohász	77
Rorátén	78
Csak itt lehetné!	79
Hiányzol, anyám!	80
Áldott kenyérünk	81
Elérhetetlen	83
Szárnyaszegetten.....	84
Megszoktam.....	85
CsendÉlet csigaházzal	86
Túl az üveghegyen	87
Égi mezőkön	88
Suttogó áhítat	89
Ki szeretni jött.....	90
Adventi rejtelem	91
Betakarnálak	92
Örömdal-inverziók	93
Velünk marad	94
 Kitekintő.....	 95
Tudod-e?	96
Széthullt gyöngyök.....	97
Gyere, ölelj át.....	98
A Kedves.....	99
Kijövök az utcára	100
Lángolás	101
Ősz.....	102
A házak újra élnek.....	103
Te vagy mindörökké	104

E kötet, a trilógia harmadik része – Halkuló hiány, Hódolat a tavasznak – konzekvensen Gósi Vali értékrendje szerinti, retrospektív élményein alapuló, intenzív színekavalkád.

Versei reprezentálják költői tisztaságát, ahogyan megszólaltatja – a hit, a tisztelet, a menny, a félelem, szeretet – a lelkéből születő mélységeket. Az imagináció, gondolatainak harmonikus áramlása, különös, kataritikus képei a való és az álmodott világ impressziói. Ugyanakkor letisztult érzelmei, a tematikus elhajlások, a versformák játékosságában felvillanó transzcendens látomásai gazdagítják képzeletének meg-megújuló forrásait, a török kortárs irodalom hiteles tolmácsaként is.

Könyves Tóth Enikő

* * *

A misztérium az anyagi világunknál sokkal finomabb dimenziók átélése. Létezésünk szintere mégis az a hely, ahol a csodák a valóságban megtörténhetnek. A természet körforgása is a születés és elmúlás örök csodája, ahol valamiféle isteni rend mutatkozik meg általa, és kozmikus rendjébe ágyazódva a halál sem annyira félelmetes, feldolgozhatatlan létélmény, hanem az élet másik oldala. S hogy mi a boldogság, mit jelent a szépség, amelyeken át a misztériumok megélhetőek? Nincs pontos definíció. A boldogság talán a nemes és tiszta dolgokon való öröm, az ideális létezés mintaképe, tiszta ősfarmája. A valódi szépség belülről, a lélek szépségéből fakad. Átragyog az emberi testen és sugárzó fényként vonzza a tekintetet. Harmóniában lévő gondolataink teremtik azt a belső fény, ami kívül is ragyogóvá válik. Így jelenik meg előttünk az élet – ezer apró örömeivel – de mire megtanuljuk igazán értékelni, addigra a természetes elmúlás lassú fáradással figyelmeztet az élet végességére. Ám, ha közben kirajzolódik a létezés csodája, egyúttal a teremtés dicséretévé lesz. Hogy a létezés misztériuma mekkora erővel bír, bizonyítja az is, hogy felnőttest, gyermeket egyaránt a hatalmába kerít a mindennapi élet képeiből kirakott kaleidoszkóp, a lét színes gazdagsága. Különös intimításokon, gyermeki rácsodálkozásokon át tárul fel, mi mindent rejt az, amit életnek nevezünk: egy gyermek mosolyát, az ő szemével látott enigmákat, az esteledő tájat, az őszi aranyló színeit, a születő napot, vagy napnyugta idején a vöröslő-vérző égboltot, az érlelődő gyümölcsöt, az őszi égen húzó vándormadarakat, a napszakok és évszakok, alvás és ébredés tökéletes ritmusú váltakozását, a születés és elmúlás sejtelmes körforgását, az újjászületés reményében. A felébredés, a látható világtól való elszakadás nem öncél, inkább a lélek őszállapotába való visszatérése. Hasonlókról gondolkodtam e kötetben közreadott versekben, megvillantva a tiűk, csodák földi valóságát, átélhető voltát az élet szépségein át, reményeim szerint megörízve a misztérium és az érzékelhető valóság szimbiózisát úgy, hogy közben felvillanjon a létezés értelme.

Szeretettel hívom a Kedves Olvasót e lírai lélekutazásra!

Gósi Vali

Megjelent kötetek:

Halkuló hiány. 2012., Palatia Nyomda, <http://mek.oszk.hu/11500/11515/>,

Hódolat a tavasznak. 2015., Palatia Nyomda, <http://mek.oszk.hu/14900/14917/>